

тива про транскордонне телебачення, оскільки вона заборонила державам-членам ЄС обмежувати прийом і ретрансляцію телевізійних програм інших держав-членів ЄС з причин, що стосуються їх змісту, якщо ці причини не входять Директиви. З останнім переглядом в 2007 р. Директиву був перейменований в Директиву про аудіовізуальні медійні послуги (далі – Директива AVMS) і кодифіковані в 2010 р [4].

Для сприяння вільному обігу інформації будь-яка трансляційна компанія, яка діє в ЄС, має гарантований доступ до ексклюзивної трансляції подій, які викликають високу зацікавленість громадськості, з метою трансляції коротких репортажів новин. Директива встановлює обов'язок держав-членів, щоб не тільки компанії, які здійснюють телевізійну трансляцію, а й аудіовізуальні медійні послуги за запитом сприяли європейським принципам [5, с 20].

Узагальнюючі представлено, можна висунути наступне формулювання поняття «Європейський Суд з прав людини, як гаранта захисту прав людини»: це міжнародно-правовий орган гарантії, що спонукають до вчинення необхідного в правовому статусі громадян України переходу від передбаченої в Конституції і законах держави можливості в реальній дійсності.

Отже, юридичні гарантії забезпечення прав і свобод людини і громадянина як внутрішньо правові, так і міжнародно-правові, мають нерозривний зв'язок між собою, взаємозалежні, взаємопов'язані і взаємодоповнюючі, а також є ключовою складовою механізму захисту прав і свобод громадян України.

1. Жильцов А. Н. Международное частное право: Иностранное законодательство
2. Богуславский М. М. Международное частное право: Учебник. Москва. Юрист. 1999.
3. Матвеев Г. К. Советское семейное право: Учебник. Москва. Юридическая литература. 1985.
4. Довгерт А. Міжнародне приватне право. Науково-практичний коментар Закону. Харків. ТОВ «Одіссей». 2008.
5. Кисіль В. І. Міжнародне приватне право: питання кодифікації. Київ. Україна. 2005.

Максим Прядко

студент юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

д.ю.н., проф. **Наливайко Л.Р.**
професор кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В УКРАЇНІ ЯК СКЛАДОВОЇ МІЖНАРОЖНОЇ БЕЗПЕКИ

Питання гендерної рівності не втрачає свою актуальність протягом багатьох років. Це зумовлено низкою чинників, які, так чи інакше, суттєво впливають на розвиток суспільства у сфері економіки, відносин, ринку праці, тощо. Саме тому досягнення певного компромісу у цій сфері так важливо, аби припинити стагнацію важливих сфер життя в Україні. Нажаль, в двадцять першому столітті, суспільство буквально щоразу змушене повертатися до питання гендерного дисбалансу, аби врегулювати суспільні відносини в країні.

Питання гендерної рівності в своїх працях досліджувало багато відомих вчених, серед яких: Л. Наливайко, Г. Герасименко, Н. Грицяк, Н. Болотіна, І. Грицай, О. Литвинчук, Ю. Івченко та інші.

Слід зазначити, що нормативно рівність прав чоловіка і жінки гарантовано у Конституції України, зокрема у ст. 24: «Рівність прав чоловіка і жінки забезпечуються: наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї; спеціальними захо-

дами щодо охорони праці і здоров'я жінок, встановленням пенсійних пільг; створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства і дитинства, включаючи надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям» [1].

Гендерна рівність – це становище, яке гарантує особі, незалежно від її раси, статті та бажань, задумів гендерно-незалежний результат будь-яких дій, отриманих внаслідок своєї діяльності. Іншими словами, гендерна рівність гарантує уникнення гендерного дисбалансу та виконання своїх зобов'язань [1].

Варто підкреслити, що гендер – один із базових моментів соціальної стратифікації (соціальна стратифікація – факт соціальної нерівності у суспільстві, його розшарування, із чого виводиться соціальна структура суспільства). Поняття гендеру слід розглядати як складний соціокультурний процес у суспільстві. Це поняття розкриває соціально-рольовий статус особистості, який визначає соціальні можливості в освіті, професійній діяльності, доступі до влади, сексуальності, а також сімейні ролі та репродуктивну поведінку [Крочук М.І. Гендерна рівність як складова загального принципу рівності. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2011. № 4. С. 464-471, с. 466]. Таким чином, гендер стосується не лише чоловіків та жінок, а й взаємовідносин між ними, пояснює яким чином реалізуються соціальні ролі жінок і чоловіків, дівчат та хлопців, а також соціальне конструювання між ними. Сьогодні у відносинах між чоловіком та жінкою неабиякий вплив має соціальна стать – гендер.

Особливість гендерної рівності також полягає в тому, що вона не робить чоловіків та жінок однаковими, навпаки, вони зовсім різні. А ось їх права та обов'язки збалансовані між собою, та мають спільний характер. Також гендерна рівність визначає, що враховуються потреби та інтереси як чоловіків, так і жінок, визнаючи різноманіття різних груп. Гендерна рівність не є виключно жіночою проблемою. Вона повинна торкатись як чоловіків, так і осіб жіночого полу. Рівність між чоловіками і жінками розглядається, по-перше, як рівність прав людини, а вже потім про інше аспекти діяльності [2].

Слід підкреслити, що гендерна рівність має полягати у компромісі між двома рівноправними суб'єктами (чоловіком та жінкою), кожен із яких має свої власні інтереси, цілі та бажання, але, попри все, намагається враховувати й інтереси свого партнера. У відносинах подібного роду, найголовніше – це досягнення консенсусу між сторонами. Взаємодія у таких відносинах включає в себе довіру, вміння розуміти, слухати та допомогти [3, с. 28].

Категорія рівності у правовій площині передбачає рівну міру прав і обов'язків у всіх громадян, однаковий для усіх простір соціальної свободи. Поняття правової рівності містить також однаковий ступінь відповідальності осіб перед законом, що виключає їхні фактичні відмінності в соціальному стані, матеріальному стані тощо. Принцип формально-юридичної рівності виключає будь-які не обумовлені законом переваги, прерогативи, привілеї учасників правових конфліктів та судових розглядів.

Вчені вважають, що надання однакових прав особам різної статті дозволить жінкам більш прогресивно самореалізовуватись та досягати своїх цілей. Такий підхід, без сумніву, забезпечить розвиток суспільства як в економічному плані, так й в соціальному, що є ключовим фактором в формуванні демократичної держави [4, с. 63]. Нажаль, практика забезпечення гендерної рівності в нашій державі не відзначається вагомими досягненнями, адже держава не повністю виконує свої прямі зобов'язання у цій сфері. Як наслідок – антидискримінаційне законодавство не є бар'єром для правопорушника.

Отже, для поліпшення політики гендерної рівності необхідно провести ряд реформ, а саме: 1) створити спеціальну правозахисну організацію, яка буде сприяти всебічному розвитку боротьби проти диференціації суб'єктів; 2) прискорити вироблення необхідних практик, які, у свою чергу, дозволять підвищити політичне становище жінок; 3) звернути увагу та зробити все можливе, аби подолати одну з ключових соціальних проблем сьогодні - насильство. Крім негативних аспектів, в Україні є й позитивні, але вони підлягають певній корекції для стовідсоткового досягнення результату. На щастя, в нашій країні є прекрасна можливість перейняти досвід соціального управління та забезпечення гендерної рівності в Європейських країнах.

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141 (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до статті 80 Конституції України (щодо недоторканності народних депутатів України)» від 03 вересня 2019 р. Відомості Верховної Ради України. 2019. № 38. Ст. 160.).

2. Concepts and definitions. URL: <http://eige.europa.eu/gender-mainstreaming/concepts-and-definitions>.
3. Малкина-Пых И.Г. Гендерная терапия. Москва: Эксмо 2006. 928 с.
4. Литвинчук О.В. Вплив гендерних стереотипів на формування ідентичності жінки. Актуальні проблеми філософії та соціології. 2017. № 16. С. 61-65.
5. Крочук М.І. Гендерна рівність як складова загального принципу рівності. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2011. № 4. С. 464-471.

Юлія Сєдих,
студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
к.ю.н. **Примаков К.Ю.**
доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СИСТЕМА СУДОВОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ, ЇЇ РОЛЬ У РОЗБУДОВІ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

На сьогодні одним із головних завдань судової реформи є реалізація та тлумачення демократичних ідей правосуддя, які були вироблені протягом багатьох років світовими практиками та науковцями. У цьому аспекті особливого значення набуває розробка концептуальних основ судової системи України. Особливо дане питання потребує уваги, в період розвитку правової держави. Основним кроком достановлення дійсно незалежної судової влади, яка дійсно буде спроможна забезпечити надійний захист прав і основних свобод людини і громадянина, потребує визначення конституційно-правового статусу суду. Зважаючи на цедослідження і аналіз проблемсудової системи набуває актуальності та потребує ретельного дослідження.

На сучасному етапі розбудови незалежної Української держави першочерговим завданням є належна реалізація та захист прав і свобод людини і громадянина, реальне втілення в життя законодавчих приписів, які окреслюють правове становище особи. Роль суду є однією із вирішальних в забезпеченні прав і законних інтересів громадян та інтересів держави. Здійснення судом функції захисту прав та свободгромадянина або держави є важливою гарантією і формою реалізації конституційного права кожного на захист своїх прав.

Право на справедливе та незалежне правосуддя є одним з найцінніших надбань суспільства. Громадська довіра й повага до судової влади – це гарантія ефективної роботи судової системи. Члени суспільства розглядають поведінку суддів як невід’ємну складову довіри до судів, а відтак і держави загалом. Наявність такої довіри передбачає існування певних засобів, що забезпечують відповідальність суддів, які не виправдовують такої довіри і перетворюються на інструмент свавілля.

Судова влада постає тим інститутом, через який реалізується демократична сутність держави, підтримується ефективна життєдіяльність суспільства. Основними цілями і завданнямисудової влади в Україні є надійний захист прав і основних свобод людини і громадянина. Його реалізацію здатний забезпечити тільки професійний і компетентний суд, який зможе організувати та регулювати соціальну активність громадян, домагатися змін, відстежувати їх соціальну ефективність і реалізовувати в суспільномужитті. Тому одним з основних завдань на сучасному історичному етапі розвитку України є побудова незалежного та справедливого правосуддя, без чого неможливим є утвердження правової та демократичної держави, проведення будь-яких правових, економічних та соціальних реформ. Сукупність означених факторів й зумовили вибір даної теми цього дослідження.

Наукові положення про сутність та зміст функцій і компетенції, організації, діяльності органів судової влади знайшли висвітлення в працях сучасних учених: В. Авер'янова, С.Алексеева, М.Баглая, Д.Бахраха, А.Венгерова, М.Вітрука, Л.Воеводіна, А.З.Георгіца,